

[Ib Nørlund]

strøm af nye dagsordensforslag, som er stillet vedrørende udlevering af effekter o. lign., så er man kommet temmelig langt ud. Vor stilling til disse dagsordensforslag og også, hvad der eventuelt yderligere måtte komme fra fremskridtspartiets pose, vil være at stemme imod dem.

Kristeligt folkepartis ændringsforslag om, at man skulle undlade at stemme til denne deklaration om apartheid og sport, kan vi ikke stemme for. Vi vil stemme imod det for at understrege, at vi mener, at man burde stemme for denne deklaration.

Sluttelig vil jeg bare konstatere, at hr. Jørgen Junior læser Isvéstija, som fanden læser Bibelen; men fanden forstår efter sigende i det mindste det, der står trykt, teksten, så det kan vel endda være, at hr. Jørgen Junior læser den endnu ringere, for han forstår åbenbart slet ikke, hvad det er, man har villet sige.

Glistrup (FP):

Selv om der jo nok kan ligge en hel del blasfemi i hr. Ib Nørlunds sidste udtalelse, der sammenholder Isvéstija med Bibelen, skal jeg i betragtning af, at der vel ikke er nogen, der sådan ligefrem tager den slags udtalelser fra hr. Ib Nørlund for deres fulde pålydende, lade være med at forfølge det emne nærmere.

Når jeg tager ordet, er det, fordi hr. Jørgen Juniors taletid, som formanden bemærkede, er udløbet. Derfor må der en anden til at give et fyldestgørende svar på de udtalelser, der kom fra den konservative ordfører og fra venstres ordfører. Der må vi slå én eneste ting fast, og det er, at Danmarks politik fastlægges i folketinget ved, at der foregår afstemninger i dette folketing. Det gælder på samtlige politiske områder, altså også udenrigspolitikens område. Vedrørende udenrigspolitikken har vi kun nogle ganske få gange om året lejlighed til fra folketingets side at afstikke kursen inden for de mange enkeltstående emner, som udenrigspolitikken er delt op i. Derfor er det en ganske naturlig ting, om der ved disse få udenrigspolitiske forhandlinger, vi har her i tinget, kom 10, 15 eller 20 dagsordener, fordi der er så mange emner, og fordi den eneste måde, man kan tilrettelægge sin udenrigspolitik på, hvordan man end ser på de forskellige forhold, er ved

at tilkendegive sin stillingtagen til enkelthederne, når man foretager en afstemning her i salen. Når statsministeren af uransagelige grunde har valgt en udenrigsminister som ham, han har i øjeblikket, hvor der i allerhøjeste grad er grund til omhyggelig pædagogisk tilrettevisning fra folketingets side, således at Danmark over for udlandet kan komme til at stå med en udenrigspolitik, vi kan være bekendt, er der i ganske særlig grad i den slags perioder brug for, at folketinget gentagne gange fastslår: hvad mener vi om det ene udenrigspolitiske spørgsmål fra Danmark, hvad mener vi om det andet, hvad mener vi om det tredje? Det er det, som man fra fremskridtspartiets side har søgt at gennemføre her i dag.

Nu er forholdet ganske vist det, at regeringen har sat en mægtig Danmarksrekord sidste år i retning af at unddrage parlamentet indflydelse, fordi man har misbrugt det institut, der hedder redegørelsesinstituttet, og derigennem søgt at undgå at få standpunkterne frem fra folketingets side. Men det, at man så i indeværende samling vil til at slå sidste samlings Danmarksrekord i antallet af redegørelser, er selvfølgelig noget, som vi fra folketingets side og navnlig fra det førende oppositionspartis side må sørge for i allerhøjeste grad at få hindret, således at vi 179, der er valgt til folketinget, kan beskæftige os med det, der er det allervæsentligste for os, nemlig ved afstemninger her i salen at tilkendegive vor holdning til de enkelte forhold. Det nytter selvfølgelig ikke noget som helst, at man ude i forsamlingshusene og i læserbreve og i synspunktsartikler i venstrepressen, eller hvor man nu skriver det, begynder at anføre et eller andet med, at man mener sådan og sådan om udenrigsministerens udtalelser om de cubanske troppers tilstedeværelse i Angola, eller at man mener sådan og sådan om det tyveri, som en dansk statsborger var udsat for efter 6 måneders fængselsophold i Angola uden nogen som helst domstolsbeslutning, eller at man mener sådan og sådan om sportsforhold. Der er ét eneste sted, hvor man tilkendegiver, hvad man mener – og det er det, der binder én over for vælgerne –: når man stemmer om disse enkelte ting.

Når så hr. Ninn-Hansen begynder at blande ind i det, at han nok tror med sine gode forbindelser til statsministeren, at statsmini-